

наѧли въ Търново и почнѧли бои съ Византиицъмъ. Отъ свидѣтельства отца Пайсия и Кедрина и отъ таꙗ Асѧновъ постѧпкѫ доказва сѧ явно, чи България и въ тѣхъ врѣмена имала си князи и свое свѧщенство, нѣ зависими отъ Византийскъ държава. Многи Български войводи съ' придали на условиа да останѧтъ пакъ на чинове си, т. е. да управиѭь области по прѣжному.

Ные убо, основаѭще сѧ на вышайзложеныа, тълкувамы тосъ български пѣнѧзъ, чи сватецъ, що сѧ види на него, е сваты Йоанъ тогдашни Патриархъ, кого си е народъ привъзгласилъ, вѣнчавшій Асѧна първаго на царство, придава му прѣпорецъ, на кого стои свѣзда, изображаѭща възрожденаѭ свобода и спасение, какъ то Ветлеемскаѧ свѣзда, и слова могътъ сѧ чити S ION — сваты Йоанъ. А слова що сѧ на латински писани, то Българи норочно сѫ' гы на той-зи ѧзыкъ писали, да сѧ разпространи и узнае по сичка Европа, съ той-зи пѣнѧзъ (монета), чи тии си вѣнчали за царь и императоръ Асѧна, какъ то и слова IP — IMPERATOR, кои сѧ виждѫть между глави му и прѣпорцу показвѣтъ; защо то въ тѣхъ врѣмена, какъ то е знайно, Латински ѧзыкъ е бѣль първи въ Европѣ, а най паче въ врѣма кръстоноснихъ походъ. Такива съ латински слова пенѣзи и Сърбски има много, какъ то сѧ виждѫть въ Гласнику Дружъства Сърскыя Словесности. А да сѧ отсичижъ такива пенази, изображаѭщи въцарение новихъ царей за вѣчно възпомнаніе, то е было и старъ обичаи, какъ то и днѣсь юще го има въ Европѣ. Той-зи важенъ пенѣзъ доказва юще необоримо, чи Папа никакво участие не е зѣль въ Български тогдашни дѣла, какъ то сѧ стараѭть Папищаши съ лъжовны си легенды и папски булы да ны изльжижъ! А въ нашъ драгоцѣнны памятникъ, Царственникъ, не е напусто записано, чи Блаженѣйшии Йоанъ сватыи Патриархъ Търновски и всеа Българии вѣнчаль Асѧна първаго на царски прѣстолъ.

IV-ый

На едиѩ странѣ мѹ е: Иисусъ Христосъ сѣдѧщъ на прѣстола и благославиащъ.

Отъ другъ же странѣ е царь съ вѣнецъ на главы, въ свѣтлѫ одѣждѫ, съ дѣсницаю си държающъ скіптръ съ кръстъ на краи мѹ, а лѣвѣ си ръка мѣтижъ на гърди; около мѹ е съкратенъ надпись цр блгаромъ: сватслав = царь Българъмъ Сватославъ. Той пѣнѧзъ сѧ билъ начъртанъ въ Одешки Алманахъ и отъ тамо е сиѣть въ Гласнику.